

မင်းမြတ်သူရ

နတ်လင်ပြိုင်

၂၀၁၆

အခန်း(၁)

မင်းမြတ်သျှလ

နှစ် လင်ပြိုင်

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မြို့တစ်မြို့၌ မောင်သာဒွန်းဆိုသော
လူငယ်လေးတစ်ယောက်သည် လွှစင်၌ လွှဆွဲပြီး မိခင်မုဆိုးမကြီးကို
လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးလေ၏။

မောင်သာဒွန်း၏ မိခင် မုဆိုးမကြီး ဒေါ်ညှာသည် ညနေစောင်းအချိန်၌
မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်ပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်း ရောင်းလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် ဘဝတူလူငယ်လေးများ ကဲ့သို့ အပျော်အပါး
ဝါသနာထုံသူမဟုတ်ဘဲ မိမိ ဘဝတိုးတက်ရေး ကို ရှာကြံနေသူ ဖြစ်၏။

သူသည် လွှစင်၌ လွှဆွဲရင်း မြို့ပြင်ဆန်စက်ရှိ စက်ဆရာ ကိုတိုးကို
ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုကာ တည့်အောင် ပေါင်းပြီး စက်ပညာကို သင်ယူလေ၏။

စက်ဆရာကိုတိုးသည် စိတ်ကောင်းရှိသူ ဖြစ်သဖြင့်
စက်ပညာကိုသာမက ပညာဗဟုသုတတိုး စေရန် စာဖတ်သော ဓလေ့ကို
ပျိုးထောင်ပေးခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် မော်သာဒွန်းသည် အားလပ်ချိန်များ ၌ စာအုပ်များ ဖတ်ရှုပြီး
အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့၏။ သူသည် စာအုပ်ဖတ်ရင်း ပညာဗဟုသုတ တိုးပွားခြင်းကို
အလွန် သဘောကျလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် စာဖတ်ခြင်းနှင့်သာ အချိန်ကုန်လွန်သဖြင့် လွှစင်ရှိ
ဘဝတူလူငယ်လေး များ ကဲ့သို့ ဖဲဝိုင်း၊ ကြက်ဝိုင်းများ ၌ ပျော်မွေ့ခြင်းမရှိချေ။

တစ်နေ့တွင် စက်ဆရာကိုတိုးက သူ၏ ဆန်စက်၌

လက်ထောက်စက်ဆရာအလုပ်ကို လုပ် ကိုင်ရန် ခေါ်ယူသဖြင့် လွှစင်မှထွက်ပြီး စက်ဆရာအလုပ်ကို ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်လေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် စက်ဆရာအလုပ်ရသဖြင့် လခတိုးသည့် ဆန်စက်ရှိ ကိုတိုးပိုင်စာအုပ်များ ကို ဖတ်ရှုခွင့်ရသဖြင့် လွန်စွာ သဘောကျလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် စာအုပ်ကောင်းများ ကို ရှာဖွေဖတ်ရှုပြီး တစ်နှစ် ခန့်အကြာတွင် သူ၏ အတွေ့အခေါ်များ အတော် အတန်ရင့်သန်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ဘဝမှ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဘဝကို တက်လှမ်းလိုစိတ်များ ဖြစ် ပေါ်လာ၏။ သို့ သော် မိမိယခုလုပ်ကိုင်နေသော စက်ဆရာဘဝမှ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော ဘဝသို့ မရောက်နိုင်ကြောင်း ရိပ်စားမိလာ၏။

တစ်နေ့တွင် သူ၏ ဆရာကိုတိုးအား စက်ဆရာဘဝ၌ ကြီးပွားချမ်းသာရန် လမ်းမရှိကြောင်း ပြောဆိုလေရာ ကိုတိုးက

“မှန်တာပေါ့ သာဒွန်းရယ်၊ စက်ဆရာဘဝဆိုတာ ရရစားစားပါပဲ၊ ကြီးပွားချမ်းသာချင်ရင် ကုန် သည်အလုပ်ကို လုပ်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်လောက်တောင် ကြွယ်ဝချမ်းသာချင်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ မောင်သာဒွန်းက ရှက်ပြီးပြီး၍

“ဟောဒီဆန်စက်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်တဲ့အထိ ကြွယ်ဝချမ်းသာချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်စကားက စိတ် ကူးယဉ်သလိုများ ဖြစ်နေပြီလားဗျာ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ စက်ဆရာကိုတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ကြိုးစားရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲကွာ၊ မင်းဘက်က အစဉ်မပြတ် ကြိုးစားနေဖို့ပဲ လိုတယ်၊ ရပ်လိုက်လို့မ ဖြစ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ မင်းရည်မှန်းချက်တွေ ပြည့်စုံမှာ ပါ”

ဟု အားပေးစကား ပြောလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် စက်ဆရာကိုတိုး၏ အားပေးမှုကြောင့် စိတ်ဓာတ်များ တက်ကြွလာပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာမည့်နည်းလမ်းကို အစဉ်မပြတ် ရှာဖွေနေလေ၏။

တစ်နေ့တွင် မောင်သာဒွန်းသည် ဆန်စက်မှပြန်လာပြီး အိပ်ရာထဲ၌ လဲလျောင်းနေသော မိခင် ကြီးကိုကြည့်၍ အံ့သြသွားပြီး

“ဟင်...အမေ အိပ်ရာထဲလှဲနေတယ်၊ ဒီနေ့ကောက်ညှင်းပေါင်း မရောင်းဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်ညှာက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“အမေ ဒီနေ့ နေမကောင်းချင်သလို ဖြစ်နေလို့ ဈေးရောင်းမထွက်တာပါ လူလေးရယ်၊ အမေ့ ရဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ တော့ ဒီနေ့ ပျက်စီးပါပြီ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် မိခင်၏ ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းကို ကြည့်လိုက်ရာ ဈေးရောင်းရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် မိခင်ကြီးကို တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ပြုစုပြီးနောက် အိပ်ရာထဲ၌ အနားယူစေ၏။

ခဏကြာလျှင် မိခင်ကြီးအိပ်မောကျသွားသော အခါ ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းကိုထမ်း၍ တဲ အိမ်ကလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မိခင်ကြီး၏ ကောက်ညှင်းပေါင်းများ မပျက်စီးစေရန် မြို့ထဲတွင် လှည့်၍ ရောင်းချရန် ကြံစည်ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်သာဒွန်းသည် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သော် လည်း ကောက်ညှင်းပေါင်းကိုထမ်း၍ မြို့ထဲတွင် မရှက်မကြောက်ဘဲ လှည့်သည်

ရောင်းချလေ၏။

မကြာမီ ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းတစ်ခုလုံး ကုန်သွားလေ၏။
မောင်သာခွန်းသည် ကောက် ညှင်းပေါင်းရောင်းရသော ငွေအကြွေစလေးများ
ကိုကြည့်၍

“ငါ့ရဲ့ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းတွေ မဆုံးရှုံးတော့ဘူး၊
ကောက်ညှင်းပေါင်း ရောင်းရငွေတွေ ဟာ ဆုံးရှုံးမယ်လို့ ယူဆထားပြီးမှရတဲ့ငွေတွေ
ပဲ၊ ဒီငွေထဲကတစ်ဝက်ကို ဘုရားလှူ ပြီးတော့ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံကို ငါ့အတွက်
အကျိုးရှိတဲ့နေရာမှ အသုံးချမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်းရငွေ၏ တစ်ဝက်ကို ဘုရား၌
သွားပြီးလှူဒါန်းလေ၏။ ကျန် ငွေများ ကို အသုံးချရန် စိတ်ကူးမပေါက်သဖြင့်
တစ်ကိုယ်တည်း မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်နေလေ၏။

ထိုသို့ လှည့်လည်ရင်း မြို့လည်ဈေးရှေ့သို့ ရောက်သော အခါ
စိန်လယ်ဂျာထီရောင်းသော တရုတ်၏ အိမ်ကို တွေ့ ရ၏။

မောင်သာခွန်းသည် မိမိ၏ ကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်းရငွေများ ကို
စိန်လယ်ဂျာထီလက်မှတ် ဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး တရုတ်များ ထံသို့ သွားကာ
စိန်လယ်ဂျာလက်မှတ်တစ်စောင်ကို ဝယ်လေ၏။

မှတ်ချက်။။ ထိုခေတ်က စိန်လယ်ဂျာထီသည် ယနေ့ခေတ်
သိန်းထီဖွင့်ပုံနှင့် ကွာခြားပါ သည်။ စိန်လယ်ဂျာထီ၏ ထိုပေါက်ဂဏန်းများ ကို
ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယမှစ၍ စိန်လယ်ဂျာမြင်းပြိုင် ပွဲဝင်မည့် မြင်းများ ကို
ထပ်မံမဲချ၍ ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။ မြင်းပြိုင်ပွဲ၌ ပထမ၊ဒုတိယ၊ တတိယ ရမည့်
မြင်းသည် စိန်လယ်ဂျာထီ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ ရရှိပါသည်။

မောင်သာခွန်း၏ ကံသည် ထူးခြားလှသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

မောင်သာဒွန်း တစ်စောင်တည်းသာ ဝယ်ယူခဲ့သော

စိန်လယ်ဂျာထီလက်မှတ်သည် ပထမဆု ကို ဆွတ်ခူးပြီး ဆုငွေတစ်သိန်းကို ရရှိခဲ့လေ၏ ။

မောသာဒွန်း၏ ထီလက်မှတ်မှ

စိန်လယ်ဂျာထီတစ်သိန်းဆုဆွတ်ခူးကြောင်းကို ရန်ကုန်မြို့မှ ကြေးနန်းရသည်နှင့် စိန်လယ်ဂျာ ရောင်းသော တရုတ်များ သည် ကျောက်သင်ပုန်း၌ မောင်သာဒွန်း၏ အမည် ကို ရေး သားလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ ကံထူးရှင် မောင်သာဒွန်း၏ သတင်းသည် တစ်မြို့လုံးအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏ ။

မောင်သာဒွန်း စိန်လယ်ဂျာထီပေါက်ခြင်းမှာ အလွန် ထူးခြင်းသော ကံကြမ္မာကြောင့် ဖြစ်၏ ။ ထိုအချိန်က စိန်လယ်ဂျာထီဆုကြီးဆယ်ဆုကိုရွေးပြီးနောက် စိန်လယ်ဂျာပြိုင်ပွဲ၌ ပြေးမည့်မြင်းများ ကို မဲ ချ၍ ထိဂဏန်းများ သတ်မှတ်ပေးလိုက်၏ ။

ထိုအခါ စိန်လယ်ဂျာမြင်းပြိုင်ပွဲ၌ ပထမဆုရရန်သေချာသော မြင်းကိုစီးရမည့် ဂျော်ကီသည် ထို ထီလက်မှတ်ပိုင်ရှင်ကို ဆက်သွယ်ပြီး စိန်လယ်ဂျာထီဆု၏ တစ်ဝက်ကို ၎င်းအားပေးမည် ဆိုလျှင် ပထမ ရအောင် ပြေးပေးမည် ဟု ကမ်းလှမ်းခဲ့၏ ။

ထိုအခါ ထီလက်မှတ်ပိုင်ရှင်က ဂျော်ကီ၏ တောင်းဆိုခြင်းကို သဘောမတူနိုင်သဖြင့် ငြင်းဆို လိုက်၏ ။

မြင်းပြိုင်ပွဲနေ့သို့ ရောက်သော အခါ ဂျော်ကီသည် ပထမရနိုင်လျက်နှင့် မြင်းကို ကောင်းစွာ မစီးဘဲ ပညာပြနေလေ၏ ။ ထိုမြင်းသည် လမ်းတစ်ဝက်၌ မပြေးဘဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သဖြင့် စိန်လယ် ဂျာ ပြိုင်ပွဲဝင်မြင်းများ အားလုံး ကိုယိုးကားယား ဖြစ်ခဲ့၏ ။

ထိုအချိန်၌ နောက်ဆုံးမှလိုက်လာသော မောင်သာခွန်း၏ ပေါက်ဂဏန်းပိုင်ရှင်ခြင်းသည် မြင်း အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်၍ ပထမဆုံးနေရာသို့ ပန်းဝင်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မောင်သာခွန်းသည် စိန်လယ်ဂျာ ပထမဆုကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိခြင်း ဖြစ်၏။ မောင်သာခွန်းသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူဌေးကိုသာခွန်းဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

စိန်လယ်ဂျာထိပေါက်သော ငွေများ ကို အသုံးပြု၍ ဆီစက်၊ ဆန်စက်များ ကို ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။ မြို့လယ်ခေါင်၌ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လေ၏။

မောင်သာခွန်းဆောက်လုပ်သော အိမ်ကြီးမပြီးဆုံးမီမှာ ပင် မိခင်ကြီးဒေါ်ညှာ သေဆုံးသွားခဲ့ ၏။

မောင်သာခွန်းသည် သူဌေး ဖြစ်ရန် ကံဇာတာမပါသော မိခင်ကြီးကို ဝမ်းပန်းတနည်း ပွေ့ဖက်၍

“အမေရယ် ဒီအိမ်ကြီးမှာ အမေမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုလုပ်နေရတော့မှာ လဲ၊ အမေ့ကို အိမ်ကြီးရဲ့ခေါင်းရင်း ခန်းမှာ တင်ပြီး ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုချင်တာဗျ”

ဟု ပြောဆိုနေလေ၏။

မောင်သာခွန်းသည် မိခင်ကြီးဆုံးသွားသော အခါ ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အိမ်ကြီး၌ တစ်ကိုယ် တည်း အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ နေထိုင်ရင်း တစ်နှစ် ခန့်ကြာသော အခါ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးထွက်ရင်း ပုပ္ပား တောင်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

ပုပ္ဖားတောင်သို့ ရောက်သော အခါ ပန်းသည်မိန်းကလေး မတင်နွယ်နှင့်
မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံဆည်းခွင့် ရရှိခဲ့၏။ မတင်နွယ်သည် မောင်သာဒွန်းကဲ့သို့
မိဘမဲ့နေထိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အဒေါ် တစ်ယောက်၏ စောင့်ရှောက်မှုအောက်၌
နေထိုင်ရလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် မတင်နွယ်ကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မြတ်နိုးလှသဖြင့်
အဒေါ် ဖြစ်သူထံ၌ တောင်း ရမ်းလက်ထပ်ပြီး မြို့သို့ ခေါ်ယူလာခဲ့လေ၏။
ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်သာဒွန်း၏ အထီးကျန်ဘဝလေး စို ပြည်ငြိမ်းချမ်းခဲ့လေ၏။

မတင်နွယ်သည် ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ
မောင်သာဒွန်းနှင့်လပ်ထပ် ပြီးနောက် ပိုးဖဲကတ္တီပါအဝတ်အစားများ ကို
ဝတ်ဆင်နိုင်သဖြင့် ပိုမို၍ တင့်တယ်လှပလာလေ၏။

ဤသို့ ဖြင့် မောင်သာဒွန်းနှင့် မတင်နွယ်တို့နှစ် ဦး ပျော်ရွှင်စွာ
ပေါင်းဖက်ခဲ့ပြီးနောက် သားက လေးတစ်ယောက်ပင် ထွန်းကားခဲ့လေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် သားကလေးကို လွန်စွာချစ်မြတ်နိုးလှသဖြင့်
မောင်မြတ်နိုးဟု အမည် ပေး ခဲ့လေ၏။

မတင်နွယ်သည် ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ
နေထိုင်ခဲ့ရပြီး အဒေါ် ဖြစ်သူ၏ နှိမ်ချဆက်ဆံခြင်းကို ခံခဲ့ရသဖြင့် ယခုအချိန်သည်
သူမဘဝ၏ စိတ်အချမ်းသာဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့်မိမိဘဝကို ကယ်တင်လာသော မောင်သာဒွန်းအား
ကျေးဇူးတင်စကား အကြိမ်ကြိမ် ပြောဆိုခဲ့သဖြင့် မောင်သာဒွန်းသည် မယား
ဖြစ်သူအား အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေလေ၏။

*

တစ်နေ့သ၌ မောင်သာဒွန်းသည် မိမိတို့မြို့၏ မနီးမဝေး၌ ရှိသော

ဆန်စက်သို့ အော်စတင် ကားလေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်၍ သွားလာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ သွားလာရင်း ဆန်စက်အနီးသို့ ရောက်သော အခါ
ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူလူတစ်ဦးကို
အတင်းတွန်းထိုးခေါ်ဆောင်နေကြောင်း တွေ့ရပြီး ထိုပတ်ဝန်းကျင်၌ တစ်မြို့လုံး
အံ့အံ့ကြွက်ကြွက် ဖြစ်နေလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သော
အခါ မိမိ၏ ကျောင်းနေ ဖက်သူငယ်ချင်း လှတိုး ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် ကားကိုရပ်၍ ပုလိပ် ဖြစ်သူကို အကျိုးအကြောင်း
မေးမြန်းလေရာ ပုလိပ်က

“ဒီလူ မူးရူးပြီး မြို့လယ်ခေါင်က ရွှေဆိုင်ရှေ့မှာ သော င်းကျန်းနေလို့
ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဖမ်း ခိုင်းတာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သာဒွန်းက ပုလိပ်ကို ကျေနပ်လောက်အောင် ပြောဆိုပြီး
ထိုသူမှာ မိမိ၏ သူငယ် ချင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကာ လှတိုးကို
မိမိတာဝန်ယူကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ပုလိပ်သည် မောင်သာဒွန်းအား ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ဦး
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသဖြင့် လှတိုးဆိုသူကို မောင်သာဒွန်း၏ လက်သို့ အပ်လိုက်လေ၏
။

ထိုအခါ မောင်သာဒွန်းသည် လှတိုးကို သူ၏ ကားပေါ်သို့ ခေါ်၍
စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ စားသောက် ဆိုင်သို့
ရောက်သော အခါ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသော လှတိုးကို ကြည့်၍

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ သူငယ်ချင်းရယ်၊ မြို့လယ်ခေါင်မှာ

လူမြင်မကောင်း သူမြင်မကောင်း ဘာ ဖြစ်လို့သော င်းကျန်းနေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ လှတိုးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေရာမှ

“ငါ့ဘဝငါ စိတ်နာလွန်းလို့ အရက်သောက်ပြီး မေ့ထားချင်လို့ပါကွာ၊
လူတွေ မကောင်းဘူးကွ၊ သစ္စာမရှိကြဘူး၊ သစ္စာမရှိတဲ့ လူတွေ ကို စိတ်နာလွန်းလို့
အရက်သောက်ပြီး မေ့ထားချင်လို့ကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်သာဒွန်းက သူငယ်ချင်းလှတိုးကို
ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“မင်းကို ဘယ်လိုလူတွေ သစ္စာဖောက်ကြလို့လဲ၊ ငါ့ကို
ရှင်းရှင်းပြောပါဦးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ လှတိုးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဒီအကြောင်းတွေ ကို ပြန်ပြောရင် အဟောင်းတွေ အသစ် ဖြစ်ပြီး
ငါ့ရင်တွေ နာရဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်း သိချင်ရင်တော့ ပြောပြရတာ ပေါ့ကွာ၊
ငါ့မိဘတွေ ဆုံးတော့ ချစ်တီးတိုက်တစ် တိုက်မှာ စာရေး အလုပ်ကို
ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်ကွ၊ ငါဟာ ချစ်တီးတွေ နဲ့ ပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်နေရပေမယ့်
မြန်မာဆင်းရဲသားတွေ ကို အတိုးကြီးချေးပြီး လယ်တွေ ယာတွေ သိမ်းနေတာ ငါ
မကြည့်ရက်ဘူး၊ တစ်နေ့တော့ မြန်မာလယ်သမားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့သမီးကို
ချစ်တီးက ကြွေးနဲ့သိမ်းဖို့ကြံစည်တယ်၊ ဒီမိန်းကလေးက မိန်းမလှလေးကွ၊ နာမည်
က လှလှလို့ခေါ်တယ်၊ လှလှကို ချစ်တီးသိမ်းမှာ မကြည့်ရက်လို့
ချစ်တီးမန်နေဂျာမသိအောင် ငါစုထားတဲ့ငွေတွေ နဲ့ စိုက်ဆပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
လှလှဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ ချစ်တီးလက်က လွတ်ခဲ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မောင်သာဒွန်းက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“မင်းလုပ်တာ သိပ်မှန်တယ်၊ ဆက်ပြောပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လှတိုးက သက်ပြင်းချ၍

“လှလှတို့မိသားစုက ငါ့ကို သိပ်ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်တာပေါ့ကွာ၊

နောက်ဆုံးတော့ ငါနဲ့လှ လှဟာ လူငယ်ချင်းမေတ္တာမျှပြီး

လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ထိ ချစ်တီးတိုက်က မန်နေဂျာ ဟာ လှလှကို ငါကူညီခဲ့တာ မရိပ်မိဘူး၊ လှလှနဲ့ ငါနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကိုတောင် ချစ်တီးတိုက်က မန်နေဂျာ

က ကြွရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့သေးတယ်။ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့တဲ့လူတွေ ထဲမှာ မန်နေဂျာဖွဲ့တဲ့ လက်ဖွဲ့ဟာ အများ ဆုံးပဲကွ၊ နီလာလက်ကောက်နှစ် ကွင်းတောင် လက်ဖွဲ့ခဲ့တယ်။

ငါကတော့ ချစ်တီးတိုက်က စာ ရေး လေး ဖြစ်တဲ့အပြင် ငါစုထားတဲ့ ငွေတွေ ကို လှလှတို့ မိသားစုအတွက် စိုက်ဆပ်ခဲ့တဲ့အတွက် မင်္ဂလာပွဲကိုတောင် ချို့ချို့တဲ့တဲ့ပဲ

လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် လှလှကိုတောင် တင့်တောင်းတင့်တယ် လုပ်

မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ လှလှဟာ မိန်းကလေးပီပီ ရွှေတော် တော် မက်တယ်။ သူတို့မိသားစု ဆင်းရဲလွန်းလို့ တစ်သက်လုံး နားကပ်လေးတစ်ရံတောင် မပန်ခဲ့ဖူးဘူး၊ ချစ်တီး

မန်နေဂျာလက်ဖွဲ့တဲ့ နီလာလက် ကောက်နှစ် ကွင်းကို ကိုယ်ပေါ်မှာ ဆင်ပြီး

အမြဲတကြည့်ကြည့်လုပ်နေတယ်။ နီလာလက်ကောင်နှစ် ကွင်းကနေ

နီလာလက်စွပ်တွေ ၊ ဆွဲကြိုးတွေ လိုချင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ကိုအလိုက်မသိဘဲ ပူဆာ နေခဲ့တယ်။ ငါဟာ ချစ်တီးတိုက်က စာရေး လေးတစ်ယောက်ဆိုတော့

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နီလာလက်စွပ် တွေ ၊ ဆွဲကြိုးတွေ ဆင်နိုင်မှာ လဲကွ၊ လှလှရဲ့ လိုချင်တပ်မက်စိတ်ကြောင့် ငါတို့လင်မယားရဲ့ ပျော်ရွှင် စရာဘဝလေးဟာ

မလှပခဲ့ဘူး၊ တစ်နေ့တော့ ဒီသတင်းဟာ ချစ်တီးမန်နေဂျာဆီကို ရောက်သွားတယ်။ ချစ်တီးမန်နေဂျာက လှလှကို ကံအကြောင်းမလှလို့ လက်လွှတ်ခံရပေမယ့်

တဏှာရမ္မက်က မကုန်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါတို့လင်မယားရဲ့ အခြေအနေကို အမြဲနားစွင့်ထားတယ်။ တစ်နေ့တော့ မမျှော်လင့်ဘဲ မန်နေဂျာက ငါ့ကို

စပါးအဝယ်တော် တွေ နဲ့ ရွာတွေ ကိုဆင်းပြီး စပါးဝယ် ခိုင်းတယ်။ အရင်တုန်းကဆိုရင် ငါဟာ ချစ်တီးတိုက်မှာ ပဲ စာရေး အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ရွာတွေ

ကိုဆင်း ပြီး စပါးကောက်စရာမလိုဘူး၊ တကယ်တော့ ချစ်တီးမန်နေဂျာဟာ တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ငါ့ကို ပထုတ်လိုက် တာပဲ၊ ငါဟာ ရွာတွေ မှာ လှည့်ပြီး အဝယ်တော် တွေ နဲ့ စပါးကောက်နေရတာ မပျော်ခဲ့ဘူး၊ ငါ့မိန်းမလှလှကိုပဲ သတိရနေခဲ့တယ်၊ ချစ်တီး မန်နေဂျာဟာ ငါမရှိတုန်း ငါ့မယားလှလှကို ကြာခိုဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့ လှလှကို ချစ်တီးမန်နေဂျာက သူ့အိမ်ကို အခေါ်လွှတ်တယ်၊ လှလှရောက် လာတော့ အိမ်ကြီးရဲ့အပေါ်ထပ်ညှော်ခန်းကို ခေါ်သွားပြီး ယွန်းသေတ္တာလေးတစ်လုံးကို ဖွင့်ပြတယ်၊ ယွန်းသေတ္တာထဲမှာ လက်ဝတ်ရတနာတွေ အပြည့်ပဲ၊ ငါ့မယားကလက်ဝတ်ရတနာတွေ ကို အရောင်တ ဖိတ်ဖိတ်တောက်တဲ့ မျက်လုံးတွေ နဲ့ ကြည့်နေတုန်း ချစ်တီးမန်နေဂျာရဲ့ သိမ်းပိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ တယ်၊ ပထမတော့ ချစ်တီးမန်နေဂျာက ငါ့မယားကို အပျော်ကြံဖို့ရည်ရွယ်တာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မယား ကိယ်တိုင် ငါ့နောက်ကျောကို စားနဲ့စိုက်တာ ခံလိုက်ရတယ်၊ ဟိုးအရင်တုန်းက ချစ်တီးမန်နေဂျာရဲ့ ကြွေးတွေ ကို ငါစိုက်ဆပ်ပြီး သူ့ကိုကယ်ထုတ်ခဲ့တာကို ဖော်ကောင်လုပ်လိုက်တယ်၊ ချစ်တီးမန်နေ ဂျာက ငါ့မယားရဲ့စကားကြောင့် မခံချင်စိတ်နဲ့ ဒေါသပုန်ထပြီး လှလှကို သိမ်းပိုက်ခဲ့တယ်”

ဟု ဝမ်းနည်းကြေကွဲဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေရာ မောင်သာဒွန်းက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ချစ်တီးက မြန်မာပြည်လာပြီး စော်ကားလို့ရမလားကွ၊ သူ့ကို မယားခိုးမှုနဲ့ ဥပဒေကြောင်း အရ အရေး ယူရမယ်၊ သူငယ်ချင်း မင်းဘက်မှာ ငါရှိတယ်၊ ချစ်တီးမန်နေဂျာကို တို့တွေ တိုက်ကြမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ လှတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါလည်း ဒီလိုစဉ်းစားပြီးပါပြီ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့်ချစ်တီးတွေ က ချစ်တီးတိုက်က ငွေတွေ ကို ငါအလွဲသုံးစားလုပ်တယ်ဆိုပြီး အမှုဆင်ထားတယ်၊ ငါ့ဘက်က ရှေ့တိုးမယ်ဆိုရင် ချစ်တီး တွေ ဘက်ကလည်း ငါ့ကို အလွဲသုံးစားမှုနဲ့

အရေး ယူမယ်လို့ပြောတယ်။ တကယ်တော့ ငါ လုံးဝ မလုပ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရှိတာ မင်းအမြင်ပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မောင်သာဒွန်းသည် လှတိုးကို အလွန် ကရုဏာသက်သွားပြီး

“မင်းရဲ့မိန်းမ လှလှကရော မင်းဘက်က မလိုက်ဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ လှတိုးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါ့မိန်းမနဲ့ မိသားတစ်စုလုံးက ပိုက်ဆံသိပ်မက်ကြတယ်ကွ၊ သူတို့အားလုံး ချစ်တီးဘက်ကို ရောက်သွားပြီ၊ သူတို့မိသားစုကို ငါကယ်တင်ခဲ့တာ သိပ်မှာ သွားတယ်ကွာ၊ ကျေးဇူးတရားကို မသိတဲ့ မိန်းမ၊ သူ့ကြောင့် ငါ့ဘဝပျက်ခဲ့ရပြီ၊ အခုတော့ ငါ့မှာ နေစရာလည်းမရှိ၊ သွားစရာလည်းမရှိ၊ စားစရာလဲမရှိ၊ ဒီနေ့ ငါ ရွှေဆိုင်ရှေ့မှာ အရက်မူးပြီးသော င်းကျန်းတာ အကြောင်းရှိတယ်ကွ၊ ငါ ထောင်ထဲမှာ သွားနေချင်လို့ အခုလိုလုပ်တာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မောင်သာဒွန်းသည် လှတိုး၏ စကားကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာ ဖြစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကို လုပ်ရတာ လဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ယောက်ျားတံခွန်လူရည်ချွန်ဆိုတဲ့စကားကို မင်း နားမလည်ဘူးလား၊ ယောက်ျားပဲ၊ ဘာလို့ အားလျှော့ရတာ လဲ၊ မင်းဘဝတိုးတက်အောင် မင်းဘာသာ ကြိုးစားလို့ရနိုင်တာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ လှတိုးက သက်ပြင်းချ၍

“ငါလိုလူကို ဘယ်သူက အလုပ်ပေးမှာ လဲကွ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ မောင်သာဒွန်းက သူ၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍

“ငါ အလုပ်ပေးမယ်ကွာ၊ ငါ့မှာ ဆန်စက်တွေ ၊ ဆီစက်တွေ ရှိတယ်၊

မင်းကို သင့်တော် တဲ့ နေရာမှာ အလုပ်ပေးထားလို့ရတယ်၊ နေစရာလည်း မပူနဲ့ကွာ၊ ငါနဲ့လိုက်နေ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှတိုးသည် မောင်သာဒွန်း၏ မျက်နှာကို ဝမ်းသာအားရကြည့်၍

“တကယ်ပြောတာလား သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ၊ မင်းနဲ့တွေ့ ရတာ ငါ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အများ ကြီး တက်ရတယ်၊ ငါ့ဘဝကို ငါ ပြန်ကြိုးစားမယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏ ။

ဤသို့ ဖြင့် မောင်သာဒွန်းသည် သူငယ်ချင်းလှတိုးကို သူ၏ အိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာလေ၏ ။

ထိုသို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီးနောက် မယား ဖြစ်သူအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြလေရာ မတင် နွယ်က နှာခေါင်းရှုံ့၍

“အစ်ကိုရယ်..သူက အစ်ကိုနဲ့ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် သူနဲ့အစ်ကို ကွဲကွာ နေတာ နှစ် ပေါင်းကြာနေပြီ မဟုတ်လား၊ အစ်ကိုက သူ့အကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ နွယ် တော့ သူ့ကို အိမ်ခေါ်လာတာ မကြိုက်ပါဘူး၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ သဒ္ဓါပေါက်ရင်လည်း ပိုက် ဆံနည်းနည်း ပါးပါး ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိတ်ကောင်းရှိသော မောင်သာဒွန်းက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဘာလိုပြောလိုက်တာလဲ နွယ်ရယ်၊ မိတ်ဆွေစစ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်လေ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေချိန်မှာ ကိုယ်အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီစောင့်ရှောက်ရမှာ ပေါ့၊ နောက်ပြီးတော့ လှတိုးရဲ့ဘဝက သနားစရာကွာ၊ ချစ်တီးတွေ မတရားလုပ်တာ ကိုယ်မခံနိုင်ဘူး၊ သူ့ဘဝကို မြှင့်တင်

ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေရာမတင်နွယ်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ပြောလို့မရရင်လည်း အစ်ကိုသဘောပါပဲ၊ နောက်တော့မှ
အဆိုးမဆိုနဲ့နော်”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် သူငယ်ချင်းလှတိုးက လောလောဆယ် သူ၏
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အိမ် ကြီး၏ အောက်ထပ်ရှိအခန်းလွတ်တစ်ခန်း၌
နေရာပေးထားလေ၏။

ထိုအကြောင်းကို မတင်နွယ်သိသော အခါ

“အစ်ကိုကတော့ ပိုလွန်းနေပြီ ထင်တယ်။ သူ့ကိုသနားလို့
အလုပ်ပေးထားရင်လည်း တစ် နေရာမှာ နေခိုင်းပေါ့၊ စက်ထဲက တစ်နေရာမှာ
ထားလိုက်လို့ရတာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ မောင်သာဒွန်းက သက်ပြင်းချ၍

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဖြစ်လို့ အိမ်မှာ ခဏထားတာပါကွာ၊
သူ့အတွက်အဆင်ပြောတဲ့နေရာကို ပြောင်းပြီးနေခိုင်းမှာ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူကို လူတန်းစားမခွဲခြားဘဲ
စားသောက်သော အခါ၌ လည်း တစ်စားပွဲတည်းစားလေ၏။

မတင်နွယ်သည် ထိုအပြုအမူကို မကျေနပ်သဖြင့် ခေါင်းမူးသည်ဆိုကာ
ထမင်းဝိုင်းသို့ ဆင်းမ လာခဲ့ချေ။

မောင်သာဒွန်းသည် မတင်နွယ်၏ အပြုအမူကို ရိပ်စားမိသဖြင့်

အိပ်ခန်းရှိရာသို့ တက်သွားပြီး

“နွယ်..မင်း ဘာလို ဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့ လူတန်းစားခွဲခြားပြီး စိတ်ကြီးဝင်နေရတာ လဲ၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ငယ်ငယ်တုန်းကဒီမြို့မှာ ကောက်ညှင်းပေါင်းလည်း ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ လွှစင်မှာ လွှ ဆွဲခဲ့ဖူးတယ်၊ အစ်ကိုအမေကြီးကလည်း တစ်မြို့လုံးလှည့်ပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းရောင်းရတယ်၊ နွယ် ကိုယ်တိုင်လည်း ပုပ္ပါးမှာ ပန်းရောင်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဘာ ဖြစ်လို့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်မေ့နေရတာ လဲ ကွာ၊ ကိုယ်ဆင်းရဲတုန်းက ချမ်းသာတဲ့လူတွေ က ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေး ခဲ့ဖူးတယ်၊ တစ်နေ့ ကိုယ်ချမ်းသာခဲ့ရင်လည်း ဆင်းရဲသားတွေ ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ မတင်နွယ်က အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေရာမှ တစ်ဖက်သို့ လှည့်၍

“အစ်ကို ရူးနေသလား၊ စိတ်မှကောင်းသေးရဲ့လား၊ လောကကြီးမှ ဆင်းရဲတဲ့လူတွေ စိတ်ပုံ ကြီး၊ ကူညီရမဲ့လူတွေ လည်း အများ ကြီးပဲ၊ အစ်ကိုတွေ ရာလူကို လိုက်ပြီး ကူညီရင် နွယ်တို့ဘဝ ဘာ ဖြစ်သွားမှာ လဲ၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် နွယ်တို့ဘဝ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေချင်တယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ဝမ်းမကွဲချင်ဘူး၊ အစ်ကို သူ့ကို နေစရာတစ်ခု အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပါ၊ သူ့မျက်လုံး တွေ ကို နွယ်မကြိုက်ဘူး၊ သူဟာ ရိုးသားတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မယုံဘူး၊ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် အစ်ကိုစိတ် ချမ်းသာအောင် ကျွန်မ ထမင်းလိုက်စားပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ မောင်သာဒွန်းနှင့်အတူ အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်ရှိ ထမင်းစားခန်းကို ဆင်းလာလေ၏ ။

ထိုစဉ် ထမင်းစားခန်းထဲ၌ လှတိုးသည် မောင်သာဒွန်း၏ သားလေး

မောင်မြတ်နိုးအား တယု တယဖြင့် ထမင်းခွံကျွေးနေလေ၏။

လှတိုးသည် မတင်နွယ်တို့မြင်သော အခါ ရိုးကျိုးသော အမူအရာဖြင့် ထိုင်ရာမှထ၍

“သူဌေးကတော် ကြွပါ”

ဟု ပြောလေရာ မတင်နွယ်သည် အနည်းငယ် သဘောကျသွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မောင်သာဒွန်းသည် လှတိုးအား သူ၏ ဆန်စက်သို့ နေ့စဉ်ခေါ်သွားပြီး လုပ် ငန်းသဘောကို နားလည်အောင် သင်ပြပေးလေ၏။

တစ်လခန့်သင်ပြပေးပြီးနောက် မောင်သာဒွန်းက

“ငါ့ရဲ့လုပ်ငန်းတွေ မှာ လူယုံမရှိဘူးကွ၊ စိတ်ချရတဲ့ လူယုံတစ်ယောက်လိုနေတာနဲ့ အတော် ပဲ၊ မင်းကို ငါ့ရဲ့လူယုံအနေနဲ့ မန်နေဂျာ ခန့်လိုက်မယ်၊ လစာကိုလည်း တစ်လ(၅၀) ပေးမယ်၊ နေတာ စားတာကတော့ ငါတို့နဲ့အတူတူပဲစားပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လှတိုးသည် လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီး

“သူငယ်ချင်းကျေးဇူးကို ငါ တစ်သက်လုံး ဆပ်ကုန်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကို လူယုံ တစ်ယောက်လို သဘောထားတဲ့အတွက် မင်းရဲ့သစ္စာကို တစ်သက်လုံးစောင့်သိပါ့မယ်ကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် သူငယ်ချင်းလှတိုးအား မန်နေဂျာခန့်အပ်ပြီးနောက် သူ၏ အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်အခန်း၌ ပင် ဆက်၍ နေထိုင်စေ၏။

ထို့ပြင် မိမိပိုင် အော်စတင်ကားနှင့် ရထားလုံးကိုလည်း လှတိုးလိုအပ်လျှင် အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း ခွင့်ပေးထားလေ၏။

လှတိုးသည် မိမိဘဝတိုးတက်ရေး အတွက် အမှီကောင်းတစ်ခုရပြီဟု သဘောပိုက်ကာ အလုပ်တာဝန်များ ကို မောင်သာဒွန်း မျက်နှာလွှဲရအောင် ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ပြလေ၏။

ထို့ကြောင့် တစ်နှစ် ခန့်ကြာသော အခါ မောင်သာဒွန်းသည် သူငယ်ချင်းလှတိုးကို အယုံကြီး ယုံကြည်ကာ နေရာတိုင်း၌ မျက်နှာလွှဲခဲ့လေ၏။

ထို့ပြင် လှတိုးသည် လိမ္မာပါးနပ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လေရာ မောင်သာဒွန်း၏ မယား မတင်နွယ်ကို လည်း ရိုသေလေးစားဟန်ဖြင့် ဆက်ဆံလေ၏။

မောင်သာဒွန်း၏ သားကလေး မောင်မြတ်နိုးကိုပင် အလွန် ချစ်ခင်ကြင်နာဟန်ပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် မောင်သာဒွန်းသည် မန်နေဂျာလှတိုးကို လူယုံအဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင်ရကျိုးနပ်ပေပြီဟု ယူဆမိလေ၏။

လှတိုး၏ လူမှုဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်မှုကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူ မတင်နွယ်ကပင် မန်နေဂျာလှတိုး အပေါ် မကောင်းမြင် အယူအဆများ နည်းပါးလာ၏။

မတင်နွယ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ လှတိုး၏ လူမှုဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်ပုံကို ချီးကျူးစကားပြောလေ၏။ မတင်နွယ်သည် ငယ်စဉ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့ပြီး သူတစ်ပါးအနှိမ်ခံဘဝနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရ၏။

ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါး၏ ရိုကျိုးခယခြင်းကို လွန်စွာနှစ်သက် လိုလား၏။ လူလည် လူနပ် လှတိုးသည် မတင်နွယ်၏ လိုလားချက်ကို ရိပ်စားမိသဖြင့် သူဌေးကတော် ဆိုသော အသုံးအနှုန်းကို လှိုင်လှိုင် သုံး၍ မတင်နွယ်ကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့၏။

လှတိုးသည် မောင်သာဒွန်း၏ သားကလေး မောင်မြတ်နိုးကို အလွန် ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် ကလေးကစားစရာ အမျိုးမျိုးကို ဝယ်ယူလာတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ကုန်မြို့သို့ သွားမည့် လူကြိုရှိလျှင် ရှိုးကုမ္ပဏီမှ
ကစားစရာအကောင်းစားများ ကိုပင် ဝယ်ယူပေးလေ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်မြတ်နိုးကလေးသည် လှတိုးကို
ဆွေမျိုးအရင်းအခြာတစ်ဦးကဲ့သို့ ရင်းနှီး ချစ်ခင်နေ၏။

မောင်သာဒွန်းသည် မန်နေဂျာလှတိုးအား အလွန်
အားကိုးအားထားပြုနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် မိမိဘဝ ရည်မှန်းချက်များ ကို မကြာခဏ
ဖွင့်ဟတိုင်ပင်လေ့ရှိ၏။

မန်နေဂျာလှတိုးသည် မောင်သာဒွန်း၏ ဘဝရည်မှန်းချက်များ ကို
ကြားရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် မနာလိုဝန်တိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာ၏။

သို့သော် အလုပ်ရှင်ပေါ် သစ္စာရှိသော လူယုံတစ်ဦးကဲ့သို့
ဟန်ဆောင်ကာဘဝရည်မှန်းချက် ကြီးမားပါပေတယ်ဟု အားရပါးရချီးမွမ်းလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သာဒွန်းသည် သစ္စာရှိသော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဟု
ယူဆကာ ပိုမို၍ နှစ်သက် သ ဘောကျခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။

*